

Sygn. Akt XVII AmE 339/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 26 października 2017 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 339/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 26 października 2017 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust 2 i art 56 ust. 1 pkt 3a, w związku z art 11 i art. 11d ust 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 z późn. zm.), w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924), oraz na podstawie art 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257) w związku z art 30 ust 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu w dniu 18 maja 2017 r. na podstawie art. 56 ust 1 pkt 3a ustawy - Prawo energetyczne, postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia: Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o. o. z siedzibą w C. kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r., orzekł, co następuje:

1. Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o. w dniu 10 sierpnia 2015 r. w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w C., ul. (...), naruszył obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art 11 i art 11d ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust 1 pkt 3a tej ustawy.

2. Za działanie wymienione w punkcie 1 wymierzam Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o. o. karę pieniężną w kwocie 1000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych).

Od wyżej wymienionej decyzji powód Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. złożył odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące uznaniem, że nie był on podstawą wprowadzonych w dniu 10 sierpnia 2015 roku ograniczeń w dostarczeniu i poborze energii elektrycznej,
2. naruszenie art. 11 ust. 7 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące uznaniem, że stanowił on podstawę wprowadzonych w dniu 10 sierpnia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej podczas, gdy Rozporządzenie Rady Ministrów wydane na jego podstawie weszło w życie 11 sierpnia 2015 roku,
3. naruszenie art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące uznaniem, że stanowił on podstawę wprowadzonych w dniu 10 sierpnia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej,
4. naruszenie art. 11d ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwą wykładnię skutkującą uznaniem, że względem Odwołującej nie zachodziły przesłanki, które uzasadniają niezastosowanie się do poleceń operatora systemu przesyłowego,
5. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że również niezastosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Praw energetycznego objęte jest sankcją karnoadministracyjną uregulowaną w tym przepisie,
6. naruszenie art. 56 ust. 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące uznaniem, że w sprawie nie zachodziły przesłanki odstąpienia od nałożenia kary z art. 56 ust. 1 Prawa energetycznego,
7. naruszenie § 3 ust. 3 pkt 1 i 2 lit. g rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące uznaniem, że nie zachodziły względem obiektu Odwołującej wskazane tam przesłanki uzasadniające niedostosowanie się do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej,
8. naruszenie § 6 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące uznaniem, że względem obiektu Odwołującej nie zachodziły przesłanki wyłączenia spod zakresu obowiązywania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości,
2. zasądzenie na rzecz Odwołującej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że powołane wyżej § 3 ust. 3 pkt 1 i 2 lit. g oraz § 6 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła, kluczowe są w związku z charakterem obiektu powoda, gdyż jest to zakład przerobu i utylizacji odpadów. Powód zarzucił, że Prezes URE w treści decyzji całkowicie pominął podnoszą kwestię charakteru odbiorcy jako instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych, a co za tym idzie jest obiektem wykonującym zadania z zakresu ochrony środowiska ponadto równocześnie obiekt ten dysponuje środkami służącymi zapobieganiu lub ograniczaniu emisji negatywnie oddziałujących na środowisko. Powód wskazał, że instalacja służy segregacji i przetwarzaniu odpadów komunalnych odbieranych od wytwórców z obszaru m.in. Miasta C. w związku z powyższym nie jest możliwe nagle i całkowite zaprzestanie funkcjonowania instalacji, a to z uwagi na wynikający z norm sanitarno – epidemiologicznych zakaz składowania tego typu odpadów, gdyż grozi to rozwojem bakterii i wirusów oraz z uwagi na złożoność prowadzonych w ramach instalacji procesów, w tym procesów kompostowania odpadów, które nie mogą zostać wstrzymane po zainicjowaniu, a których ubocznym efektem jest powstawanie produktów ubocznych. Nagłe wyłączenie instalacji mogłoby nie tylko doprowadzić do jej uszkodzenia lub nawet zniszczenia wskutek nagromadzonych łatwopalnych gazów, ale również stanowi zagrożenie dla obsługującego ją personelu oraz mieszkańców okolicznych terenów z uwagi na uwolnienie do atmosfery nieoczyszczonych emisji gazów. Ponadto zdaniem powoda, pozwany błędnie przyjął, iż zaistniały przesłanki do nałożenia kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e., gdyż przepis ten odnosi się wprost do art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 p.e., natomiast przedmiotowe ograniczenia zostały wprowadzone na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e. Powód wskazał również, że spełnił przesłankę znikomej szkodliwości czynu warunkującą zastosowanie względem powoda odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne. Powód zauważył przy tym, że stopień przekroczenia nie był znaczny, gdyż wynosił maksymalnie 9,3% wartości mocy umownej. Z tego względu powód nie zgodził się ze stanowiskiem Prezesa URE, że niedostosowanie się do ograniczeń przez powoda miało istotny wpływ na funkcjonowanie Krajowego Systemu Elektroenergetycznego.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Zachowanie powoda polegające na niestosowaniu się w dniu 10 – 11 sierpnia 2015 roku do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, o których mowa w art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne, zostało objęte sankcją poprzez odesłanie w przepisie karnym z art. 56 ust. 1 pkt 3a do art. 11, 11c ust. 3 i 11 d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, bowiem w istocie to przepis art. 11 d ust. 3 stanowi materialnoprawną podstawę do wprowadzenia powyższych ograniczeń, zaś operator systemu przesyłowego wprowadzając z dniem 10 sierpnia 2015 roku ograniczenia w dostarczeniu i poborze mocy odwoływał się art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy – prawo energetyczne określając na tej podstawie okres i zakres terytorialny wprowadzanych ograniczeń. Pozwany zauważył również, że jeżeli dany odbiorca nie powinien być objęty ograniczeniami, to należy to uwzględnić już na etapie sporządzania planu przez operatora systemu dystrybucyjnego. Odbiorca powinien przedstawić wówczas operatorowi przesłanki uzasadniające objęcie go ochroną przed ograniczeniami. Jeżeli natomiast odbiorca zaniechał takiego postępowania i nie zgłaszał uwag również po otrzymaniu planu ograniczeń, to nie może w późniejszym terminie powoływać się na sprzeczne z nim przesłanki. Pozwany zaznaczył jednak, że inną kwestią jest to, że w ocenie pozwanego powód nie dysponuje obiektami dysponującymi środkami technicznymi służącymi zapobieganiu lub ograniczaniu emisji, negatywnie oddziałujących na środowisko (§ 6 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia), lecz jedynie instalacją do przetwarzania odpadów komunalnych. Pozwany nie podzielił również stanowiska powoda, że charakter naruszenia pozwala uznać je za naruszenie o charakterze znikomym.

W piśmie przygotowawczym z dnia 23 stycznia 2020 roku powód wskazał, że nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko pozwanego, że obiekt (...)należący do powoda nie jest obiektem dysponującym środkami technicznymi służącymi zapobieganiu lub ograniczeniu emisji, negatywnie oddziałujących na środowisko, a zatem podlega ochronie

na podstawie § 6 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia RM z dnia 23 lipca 2007 roku. Powód powołał się przy tym na wniosek z dnia 14 sierpnia 2015 roku złożony przez powoda do (...) o zmianę poziomu mocy bezpiecznej, w treści którego powód oświadczył, iż dysponuje w/w obiektem. Powód wskazał, że złożony wniosek spotkał się z akceptacją (...) w aktualizacji planu wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w okresie od dnia 1 września 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2016 roku, gdyż dla ww. obiektu powoda została przyjęta moc bezpieczna zgodnie z wnioskiem powoda. Również w późniejszych planach wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej dla ww. obiektu moc bezpieczna była ustalona do poziomu 250 kW. Powód podniósł, że wobec katerycznego brzmienia § 6 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia RM z dnia 23 lipca 2007 roku, stwierdzenie, że obiekt jest obiektem dysponującym środkami technicznymi służącymi zapobieganiu lub ograniczaniu emisji, negatywnie oddziałujących na środowisko jest jednoznaczne z uznaniem, że podlega ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami.

W toku rozprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Odbiorca Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. zawarł z (...) umowę kompleksową dostarczania energii elektrycznej nr (...) z dnia 1 lutego 2010 r., na podstawie której dostarczana była energia elektryczna do obiektu zlokalizowanego w C. przy ul. (...). Zgodnie z § 4 pkt, 6. ww. umowy: „W przypadku wprowadzenia, na mocy przepisów Prawa energetycznego i aktów wykonawczych do Prawa energetycznego, ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, Klient jest zobowiązany do dostosowania maksymalnego poboru mocy i dobowego poboru energii do planu ograniczeń stosownie do komunikatów, przekazywanych Klientowi na zasadach określonych w obowiązujących przepisach. Za szkody poniesione przez Klienta, wynikające z wprowadzenia ograniczeń, o jakich mowa powyżej, Sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności”. (k. 16-28 akt adm.)

Informacje o wielkości danych dotyczących Odbiorcy wynikające z Planu wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które obowiązywały Odbiorcę w okresie od 10 do 31 sierpnia 2015 r., zostały przekazane Odbiorcy przez (...) pismem z dnia 15 lipca 2014r. znak (...). (k. 29 akt adm.)

(...) S.A. w dniu 10 sierpnia 2015 roku wydały komunikat, iż w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m. in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16d ustawy - Prawo energetyczne wprowadzając, na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 tej ustawy, od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r, ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Jednocześnie, w dniu 10 sierpnia 2015 r. (...) S.A., działając na podstawie art. lic ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, powiadomiły Ministra Gospodarki (obecnie: Minister (...)) i Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „Prezes URE”) o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosiły Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy - Prawo energetyczne, tj. w trybie wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia o wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej do dnia 31 sierpnia 2015 r. Rada Ministrów w dniu 11 sierpnia 2015 r. wydała Rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136 i wprowadziło te ograniczenia w okresie od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do dnia 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00. (okoliczności bezsporne)

Na wezwanie Prezesa URE (...) SA (dalej: (...)), do której sieci Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o. (dalej: „Odbiorca”) jest przyłączone, pismem z dnia 10 maja 2016 r., przedstawił zbiorcze dane wskazujące na stopień niedostosowania się odbiorców ujętych w Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązującym w dniach od 10 do 31 sierpnia 2015 r. do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Na podstawie powyższych danych zostały wygenerowane informacje wskazujące na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej

w odniesieniu do punktu poboru energii elektrycznej zlokalizowanego w C., ul. (...) (dalej „obiekt Odbiorcy”). Z powyższych informacji wynika, że Odbiorca przekroczył obowiązujące go ograniczenia - zgodnie z Planem ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w dniu 10 sierpnia 2015 roku o wartości 0,1904 MW w godzinie. (k. 3-4 akt adm.)

Pismem z dnia 15 maja 2017r. Prezes URE zawiadomił Odbiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej wzywając go jednocześnie do zajęcia stanowiska w sprawie, tj. w szczególności do złożenia wyjaśnień dotyczących powodów niedostosowania się przez Odbiorcę do wprowadzonych ograniczeń, a także nadesłania kopii wszelkich dokumentów mogących stanowić dowód w sprawie. W szczególności Odbiorca został wezwany do ustosunkowania się do przekazanych mu informacji otrzymanych przez Prezesa URE od (...) wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. (k. 1-2 akt adm.)

Pismem z dnia 14 czerwca 2017 r. Odbiorca przedstawił Prezesowi URE swoje stanowisko w sprawie wskazując w szczególności, na przedmiot swojej działalności jak również okoliczność, że spółka otrzymała informację o ograniczeniach w tym samym dniu, w którym powinna się dostosować do ograniczeń, spółka nie miała czasu na dostosowanie się do nich. Ponadto, w ocenie Spółki, (...) jest odbiorcą energii elektrycznej podlegającym ochronie przed wprowadzonymi ograniczeniami na podstawie § 6 ust i pkt 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (dalej: rozporządzenie z dnia 23 lipca 2007r.), ponieważ jest obiektem dysponującym środkami technicznymi służącymi zapobieganiu lub ograniczaniu emisji negatywnie oddziałujących na środowisko. (...) (k. 9-12 akt adm.)

W trakcie postępowania administracyjnego Prezes URE wzywał Odbiorcę oraz (...) do nadesłania dodatkowych informacji i dokumentów zmierzających do wyjaśnienia sprawy, a w szczególności do weryfikacji przedstawionych Prezesowi URE przez (...) danych dotyczących stopnia niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych ograniczeń. (k. 40, 42, 43, 44, akt adm.)

Pismem z dnia 4 października 2017r. zawiadomiono Odbiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie i poinformowano o możliwości zapoznania się z zebrany materiałem dowodowym w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego pisma z jednoczesnym pouczeniem, że niezapoznanie się w powyższym terminie z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. (k. 46, 46A akt adm.)

W wyznaczonym terminie Odbiorca nie zapoznał się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym oraz nie zgłosił uwag i dodatkowych wyjaśnień. (okoliczność bezsporna)

Odbiorca w 2016 roku osiągnął przychód (...) zł. (k. 30 akt adm.)

W dniu 26 października 2017 roku Prezes URE wydał decyzję Nr (...). (k. 47-53 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

W treści odwołania powód twierdził, iż nie zaistniały przesłanki na nałożenia kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e., gdyż przepis ten odnosi się wprost do art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 p.e., natomiast przedmiotowe ograniczenia zostały wprowadzone na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e.

Powyższe twierdzenie powoda nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne w przypadku zagrożenia:

- 1) bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej polegającego na długookresowym braku równowagi na rynku paliwowo - energetycznym,
- 2) bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej,
- 3) bezpieczeństwa osób,
- 4) wystąpieniem znacznych strat materialnych

- na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła. Zgodnie natomiast z ust. 6 Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę znaczenie odbiorców dla gospodarki i funkcjonowania państwa, w szczególności zadania wykonywane przez tych odbiorców; zaś zgodnie z ust. 7, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw energii, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła, w przypadku wystąpienia zagrożeń, o których mowa w ust. 1.

Dalej wskazać należy, iż zgodnie z art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Z treści powyższego przepisu wynika, iż w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii do kompetencji OSP na mocy tej ustawy należało wprowadzenie ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii, na okres nie dłuższy niż 72 godziny. W dalszej kolejności ustawodawca przewidział, w treści art. 11d ust. 3 tej ustawy, iż w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Należy wskazać przy tym, iż art. 11 c jak również art. 11 d ustawy – Prawo energetyczne jest wynikiem implementacji postanowień dyrektywy 2005/89 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotyczącej działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych. Przyczyną powołania powyższych przepisów jest zatem dalsze doprecyzowanie działań jakie powinien podjąć OSP w związku z zaistnieniem (powstaniem i występowaniem) zagrożenia bezpieczeństwa dostawy energii Elektrycznej, jednym z nich jest wprowadzenie przedmiotowych ograniczeń, do których powód powinien był się zastosować. Okoliczność, iż doprecyzowanie okresu na jaki OSP może wprowadzić przedmiotowe ograniczenia zostało zawarte treści art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, nie oznacza, iż nie zostały one wprowadzone na podstawie art. 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Treść przedmiotowych regulacji prawnych tj. art. 11 c ust. 2 pkt 2 i 11 d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne pozostaje w ścisłym związku, albowiem dopiero łączna ich treść określająca podstawę do wprowadzenia ograniczenia przez OSP okresie występowania zagrożenia tj. art. 11 d ust. 3 oraz określająca możliwy okres, czemu służy art. 11c ust. 2 pkt 2, którego stosowanie jest możliwe już w sytuacji powstania zagrożenia, umożliwia skuteczne wprowadzenie przedmiotowego ograniczenia przez OSP, tj. w ściśle organicznym czasie i na ściśle określonym terytorium. Niewątpliwie zaś fakt „występowania zagrożenia” wynika wprost z treści komunikatu OSP, w którym stwierdził „wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej”. W świetle powyższego OSP, w myśl powyższych regulacji prawnych posiadała kompetencję do wprowadzenia przedmiotowych ograniczeń w poborze energii w myśl art. 11d ust. 3, zaś okres i zakres terytorialny ich obowiązywania, zgodnie z treścią art. 11c ust.2 pkt 2 powołanej ustawy wprowadzono od godziny 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 roku z informacją o zgłoszonej konieczności wprowadzenia dalszych ograniczeń w trybie art. 11 ust. 7 ustawy – Prawo energetyczne. Jak już bowiem wskazano, OSP mogło wprowadzić przedmiotowe ograniczenia do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust.7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Wskazać przy tym należy, iż jedynie realizacja działań

z zachowaniem przedstawionej wyżej kolejności umożliwiało uzyskanie podstawowego celu powołanej ustawy, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego w kraju.

W świetle powyższego nieuzasadnione jest wnioskowanie powoda, iż wprowadzenie przez OSP przedmiotowych ograniczeń w czasie „wystąpienia zagrożenia” tj. na podstawie art. 11d. ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, którego okres i zakres terytorialny został określony zgodnie z wymogami art. 11c ust. 2 pkt 2 powoduje zwolnienie powoda z odpowiedzialności, o której mowa w treści art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo energetyczne.

Bezsporny był w niniejszej sprawie fakt niedostosowania się przez powoda do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii w dniach 10 sierpnia 2015 roku i przekroczenia przez powoda dopuszczalnego wówczas poboru mocy o wartości 0,1904 MW w godzinie.

Powód twierdził, że należy do kręgu podmiotów, które w myśl §6 ust. 1 pkt 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924), podlegają ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami, jako podmiot do którego należy obiekt dysponujący środkami technicznymi służącymi zapobieganiu lub ograniczaniu emisji, negatywnie oddziałującymi na środowisko. Pozwany natomiast powyższej okoliczności w odpowiedzi na odwołanie wyraźnie zaprzeczył (k. 46, 47). W tym miejscu wskazać należy, że mając na względzie charakter postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, postępowanie niniejsze tj. z odwołania od decyzji Prezes URE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontrydiktoryjnego. Z tych względów, mając na względzie wymogi odwołania przyjęte przez ustawodawcę, odwołanie odpowiada konstrukcji pozwu w ogólnym postępowaniu cywilnym, bowiem wymagania odnoszące się do odwołania (art. 479⁴⁹ k.p.c.) są zbliżone do wymagań pozwu (art. 187 k.p.c.), a ponadto odwołanie, podobnie jak pozew, uruchamia postępowanie sądowe w pierwszej instancji. W świetle powyższego przyjąć należało, że zastosowanie znajdują również reguły dowodzenia w procesie cywilnym. W konsekwencji, obowiązek przedstawienia dowodów w niniejszym postępowaniu również spoczywał na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywał na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Skoro zatem odwołanie łączy w sobie cechy nie tylko środka zaskarżenia, ale też powództwa, strony przede wszystkim w ramach realizacji zasady kontrydiktoryjności mogą przedstawiać dowody. W związku z tym, skoro powód dopuścił się przekroczenia poboru energii względem dopuszczalnych wartości określonych planem ograniczeń z dnia 15 lipca 2014 roku, twierdził jednak, że nie ponosi z tego tytułu odpowiedzialności, gdyż podlegał ochronie z uwagi na dysponowanie obiektem o którym mowa w treści §6 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia, powinien był ten fakt udowodnić (art. 6 k.c.). Powód w piśmie przygotowawczym z dnia 23 stycznia 2020 roku powołał się na treść jego wniosku o zmianę mocy bezpiecznej z dnia 14 sierpnia 2015 roku. W aktach administracyjnych brak jest takiego dokumentu. Powód nie załączył przedmiotowego dokumentu również do odwołania, ani też do wspomnianego pisma przygotowawczego. W aktach postępowania administracyjnego znajduje się wniosek powoda o zmianę mocy bezpiecznej z dnia 14 października 2015 roku (k. 32-33 akt adm.). Dokument ten, jako dokument prywatny, zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgodnie z tym, przyjąć należało, że wniosek o zmianę mocy bezpiecznej z dnia 14 października 2015 roku stanowi jedynie dowód tego, że osoby uprawnione do reprezentacji powodowej spółki (art. 38 k.p.c.), złożyły oświadczenie, że obiekt należący do spółki „dysponuje środkami technicznymi służącymi zapobieganiu lub ograniczaniu emisji, negatywnie oddziałującymi na środowisko”. Z treści aktualizacji planu ograniczeń z dnia 15 lutego 2016 roku wynika, że powód w przypadku wprowadzenia kolejnych ograniczeń nadal byłby zobowiązany do dostosowania się do ograniczeń według wartości zawartych w tym planie, a jedynie uległa zmianie wartość mocy bezpiecznej obowiązującej przy 20 stopniu zasilania, która po aktualizacji planu ograniczeń względem powoda wynosiła 0,250 MW (k. 35, 44 akt adm.), nie zaś jak w czasie przedmiotowych ograniczeń 0,00 MW. Ponadto, powyższy wniosek, jak również aktualizacja planu ograniczeń z dnia 15 lutego 2016 roku, która nastąpiła wskutek wniosku z dnia 14 października 2015 roku nie dotyczą okresu, w którym przedmiotowe ograniczenia zostały wprowadzone, tj., od dnia 10 do 31 sierpnia 2015 roku. Wniosek powoda pochodzący z dnia 14 października 2015 roku, ani też późniejsza aktualizacja planu, jak również kolejny plan ograniczeń (k. 36 akt adm.) nie dowodzą faktu, aby w czasie wprowadzonych ograniczeń, tj. w szczególności w dniu 10

sierpnia 2015 roku powód dysponował obiektem, o którym mowa w treści §6 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia. Tym samym, powód nie udowodnił w niniejszym procesie, aby podlegał ochronie przed wprowadzonymi ograniczeniami w dniu 10 sierpnia 2015 roku w myśl §6 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia.

Zgodnie natomiast z treścią z §8 ust. 1 i 2 wskazanego rozporządzenia operatorzy opracowują plany wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 11 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne. W toku postępowania administracyjnego powód podnosił, iż po powzięciu wiedzy podjął niezwłoczne działania mające na celu dostosowanie się do wprowadzonych ograniczeń. Wskazał też, że z uwagi na charakter przedsiębiorstwa Spółki, natychmiastowe zaprzestanie zużycia energii elektrycznej wiązałoby się z różnego rodzaju zagrożeniami, w tym dla ludzi i środowiska. Należy tu jednak zwrócić uwagę na okoliczność, że pozwany wydając decyzję wziął pod uwagę argumentację powoda, jednak zważyć należy, że powód ustalając z (...) wartość mocy bezpiecznej obowiązującej w 20 stopniu zasilania, powinien był uwzględnić specyfikę swojego przedsiębiorstwa i ewentualne zagrożenia. Powód na etapie zawieraniu umowy lub później w drodze aneksu do umowy lub po otrzymaniu planu ograniczeń, powinien był wystąpić do zmianę wartości mocy bezpiecznej. Pomimo tego, we wcześniejszym okresie, powód posiadając najlepszą wiedzę techniczną (która została przez powoda przedstawiona zarówno w trakcie postępowania administracyjnego, jak również w treści odwołania) ustalił moc bezpieczną na wartość 0,00 MW. Ustalenie mocy bezpiecznej na wskazaną wyżej wartość uczyniło niemożliwym w dniu 10 sierpnia 2015 roku realizację planu ograniczeń z dnia 15 lipca 2014 roku w sposób zupełny.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3. Jak już wyżej wskazano powód nie dostosował się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii w dniu 10 sierpnia 2015 roku przez OSP na podstawie 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Powyższe oznacza, że zaistniała przesłanka do nałożenia na powoda przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma charakter obligatoryjny. W związku z tym, uzasadnione było nałożenie na powoda kary według treści art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Zgodnie z jego treścią (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej nałożonej na powoda nie przekroczyła 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym (...).

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W niniejszej sprawie, przy ocenie stopnia szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze zakres przekroczenia w dniu 10 sierpnia 2015 roku o wartości 0,1904 MW w godzinie. Powyższe wynika bowiem z faktu, iż powód nie stosując się do wprowadzonych ograniczeń, dokonując przekroczenia w powyższym zakresie, w sposób bezpośredni oddziaływał negatywnie na bezpieczeństwo energetyczne. Skutkiem każdego przekroczenia, czyli w tym nawet powyższego przekroczenia, którego dopuścił się powód, może być bowiem wystąpienie rzeczywistego zagrożenia w pracy całego systemu. Powyższa okoliczność świadczy o stopniu szkodliwości czynu powoda wyższym niż znikomy. Z tego względu przyjęcie, że szkodliwość czynu powoda była większa niż znikoma, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne.

Ponadto, pozwany w sposób prawidłowy dokonał również wymiaru kary pieniężnej nałożonej na powoda. Z treści złożonego przez powoda dokumentu wskazującego rozliczenie przychodów w 2016 roku (jako poprzedzającym rok w którym wydano zaskarżoną decyzję, k. 30 akt adm.) wynika, że nałożona na powoda kara w wysokości 1.000,00 zł jest znacznie niższa od limitu określonego treścią art. 56 ust.3 ustawy – Prawo energetyczne. Ponadto zauważenia wymaga okoliczność, iż wysokość kary jest adekwatna do wysokości dokonanego przez powoda przekroczenia. Wysokość kary pieniężnej stanowi bowiem iloczyn 3000,00 zł i łącznego przekroczenia mocy odpowiadającej MW w poszczególnych godzinach doby, po zaokrągleniu w dół pełnych złotych (0,1904 MW x 3000,00 zł) zwłaszcza, iż wartość mnożnika wynika z tego, iż pozwany wziął pod uwagę poziom najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej za 1 MW energii elektrycznej na rynku bilansującym, tj. 1,50 zł (odnotowanej 7 stycznia 2016 roku), której należałoby się spodziewać przy ograniczonej podaży elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 roku, którą dla celów represyjnych

kary, podwoił z tytułu sankcji. Tak ustalona kara nie przekracza również możliwości płatniczych powoda. Ponadto wskazać należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara zachwiała jego płynność finansową. Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości jest relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia i jego przyczyny, która tkwiła w zaniedbaniu powoda w postaci braku odpowiedniego współdziałania na etapie zawierania umowy lub opracowania planu ograniczeń wraz z ustaleniem wartości mocy bezpiecznej na odpowiednim poziomie, co uniemożliwiłoby zaistnienie przekroczeń poboru energii, wobec ustalonego planu ograniczeń. Będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości 1.000,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do wyników procesu na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 265). Na koszty postępowania po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska